

»De skal prise HERRENS navn, thi ophøjet er Hans navn alene, Hans højhed omspænder jord og himmel« (Salme 148,13)

Hans usynlige storhed

»Han skal blive stor.« Dette var engelens budskab til Maria om den søn, hun skulle føde (Luk. 1,32).

Ned igennem historien har der været adskillige konger, der fik tilnavnet »den store«. Vi har nogle sådanne i vort eget lands historie.

Men ingen finder på at sige »Jesus den Store«! Hans storhed er af en ganske anden art end deres, der bærer denne titel.

Hans fremtræden

Han trådte frem i ringhed, uden pragt. Han kom til verden under så fattige og usle forhold, at det intet har med storhed at gøre – og dog skimter vi hans storhed allerede i *Betlehems* stald, thi når vi tænker på, hvad han forlod for vor skyld, ser vi straks hans storhed, som består i villigheden til at ofre alt for at opsøge og frelse det fortabte.

Da *Hudson Taylor* første gang kom til *Kina*, kunne han næsten ikke holde den stank ud, der fyldte så mange fattige, små kinesiske hjem – men så kom han i tanker om Ham, der forlod Himmelens skønhed for at komme os til hjælp – og så overvandt han sig selv og lod sig ikke hindre eller påvirke af stanken – dermed viste *Hudson Taylor* noget af sin storhed.

Vor Herre Jesus fremtrådte aldrig med pragt og væld, men forblev i ringheden livet igennem. Han ejede ikke det, hvortil han kunne hælde sit hovede, og var i en vis forstand ringere end rævene, der dog har deres huler.

Vi kender ikke hans udseende, men profeten *Esajas* siger, at hans ydre ikke var sådant, at man straks syntes om ham – han var skyet af folk og ringeagtet.

Sandelig var der et dække over hans storhed og herlighed; og det er der den dag i dag.

Hans tilhængere

Han gjorde vidunderlige geminger: derfor strømmede skarerne til ham – i begyndelsen!

Han helbredte de syge, rensede spedalske, gav blinde deres syn og døve deres hørelse – ja, han opvakte endog døde – ikke underligt, at tilstrømningen var stor.

Men mærkeligt nok omgav han sig ikke med »betydelige« mennesker fra samfundets ledende kredse. Til sine tolv nærmeste »medarbejdere« udvalgte han fiskere og en foragtet tolder og nogle andre af samfundets nedre klasser.

Bliver han mindre heraf? Nej, tvært imod! Hermed viser han, at han ikke er af

hængig af menneskelig støtte, men af Gud alene – d.v.s. Gud alene i praksis!

Disse mænd bragte ikke økonomisk hjælp eller overhovedet hjælp af nogen art med sig – men det ønskede han heller ikke. Han vidste, og han praktiserede, at den, der søger Guds rige først, får alt det andet i tilgift.

Men efterhånden forsvandt begejstringen for ham og dermed de allerfleste af hans »tilhængere«. De fandt hans tale for hård. Til sidst var de meget få. Det gik »tilbage« for ham!

Menneskelig storhed var der intet af. Den har jo med succes og mængde af gøre, og han kunne ikke fremvise nogen af delene!

Til allersidst er han helt alene! Alle har forladt ham! Han hænger som en misdæder, dømt til døden på et kors for Gudsbespottelse!

Her er hans herlighed og storhed allerstørst – men der ligger sandelig et dække derover!

Hans væsen

Han var uden synd. Han gjorde aldrig synd. Der fandtes ikke svig i hans mund. Det kan kun siges om ham, ikke om noget andet menneske i hele menneskeheden lange historie. Alle har syndet. Han er ovenfra, alle andre er nedefra, af jorden, jordiske. Derfor er hans væsen ikke umiddelbart sammenligneligt med noget andet menneskes væsen. Han er ikke blot »mere kærlig« end det kærligste menneske på jorden, f.eks. *Frans af Assisi* – hans kærlighed er anderledes – der er imellem ham og enhver anden en absolut, kvalitativ, uendelig forskel. Derfor er det vanskeligt at beskrive hans væsen. Han åbenbarer det bedst for os i stilheden, måske allerbedst når vi tynges af vort eget væsens egenkærlighed, selvoptagethed og kommen-til-kort.

På *Golgata* åbenbarer han sig – aldrig bliver vi færdige med den åbenbaring!

Han beder for sine fjender, skønt de spotter og håner ham! Der kommer ikke et forbitret ord over hans læber!

Han drager omsorg for sin fortvivlede Moder!

Han glemmer ikke, trods alle sine smerter, at opfylde Skriften.

Kærligheden er langmodig; den er mild; den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke, gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke op-hidse, bærer ikke nag, glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandhe-

den; den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Sådan var han – altid sådan – sådan er hans storhed – totalt anderledes end al den storhed, der er opnået på bekostning af andre – al den storhed, der er ham en vederstyggelighed, og som han derfor aldrig allierede sig med eller søgte.

Hans storhed berører vore hjerter, fordi den afslører vor egen falske storhed, selvhævdelse og stolthed. Han var ydmyg og sagtmodig af hjertet – men tænk, hvor hurtigt vi er til at fare op i vrede, sige noget hårdt og dømmende, holde på vor ret og vende andre ryggen! Vi bliver så små, så små i hans nærhed, hvor den sande storhed lyser om os.

Et fint mærkende menneske kan straks på tonefaldet høre, hvordan hjerteindstillingen er hos den, der taler til ham. Vi kan altid høre, at Jesus elsker os, hvad han end siger til os. Han taler altid til os for vort bedstes skyld. Han er streng, men aldrig kold og hård; hans ord er skarpere end et tve-ægget sværd, men altid varmt, inderligt og ømt, thi han vil frelse os, forløse os fra vore bånd, vinde skikkelse i os og bliver derfor ved med at tale til os, hvor sendrægtige vi end er til at tage imod hans tale.

Hans sagtmodighed er ikke blødhed og eftergivenhed, men langmodig udholdenhed med enhver af os i kærlighedens og sandhedens tjeneste for os.

Engang sagde han imidlertid: »Hvor længe skal jeg tåle jer...!« Siger han det til dig her ved juletid, lyt da nøje dertil! At bedrøve ham er det værste, vi kan – at spænde hans langmodighed til det yderste er ingen kristen kaldet til.

Timen er nær, da vi skal aflægge regnskab for ham. Da er tiden til anger og omvendelse ude. Med dette for øje vil næppe nogen af os misbruge hans langmodighed og anse den for en selvfølge.

Delagtige i hans storhed

Vi taler om de store apostle, fordi vi kan se, at de fik del i Kristi storhed – de fik Jesu *sindelag*.

De opgav deres egne planer og valgte eet: at følge Jesus og gøre hans vilje.

Det må vi også gøre, hvis vi vil have del i Jesu storhed, ydmyghedens, sagtomodighedens og lydighedens rene storhed, der aldrig erhverves ved magt og styrke, ved selvhævdelse og egenvilje, men kun ved hans Ånd.

Peter, den store apostel, siger: »Ydmyg jer under Guds vældige hånd, så han

til sin tid kan ophøje jer!«

Gør det!

Vi synger jo i julen: »Forhærdede tid-selgemytter, så stive som torne og støtter, hvi holde I eder så ranke i stolthedens for-dærvede tanke? Ak, søger de ydmyge steder, i støvet for Frelseren græder...« – så får I del i Jesu sindelag og i hans storhed!

Eet er at vide, at Han er stor – et andet at opleve det og mærke det inde i sit eget hjerte.

Enhver nyfrelst mærker i sit hjerte, hvor overvældende stor Guds kærlighed og nåde er. Han bliver et nyt menneske

derved. Det lyser inde i ham og om ham.

Men hvorfor mærker så mange gamle kristne det ikke – hvorfor mærkes det ikke på dem?

Måske fordi de har givet op i kampen med deres eget sindelag. De synes ikke, at de atter og atter kan bekende de samme sindelagets synder for Herren, og stivner derfor i sig selv. De kommer på afstand af Guds endnu mere overstrømmende nådes rigdom, og derfor har de ikke mere et hjerte, der er sønderbrudt af Guds kærlighed. Nok ved de, at Gud elsker dem, men de oplever det ikke som det underfuldeste af alt, og det mærkes ikke på dem. Jesu

storhed er blevet et begreb for dem, men ikke en overvældende, gribende erfaring.

Det bedrøver Ham usigeligt. Han har lidt ufatteligt for enhver af os. Skal han have så liden løn for sin smerte af mig?

Tænker jeg kun på at få en glædelig jul for mig og mine, eller tænker jeg først og fremmest på at give Ham, min Frelser, en glædelig jul?

»Du, som har Dig selv mig givet, lad i Dig mig elske livet, så for Dig kun hjertets banker, så kun Du i mine tanker er den dybe sammenhæng!«

Hans synlige storhed

Guds folk har altid haft svært ved at »nøjes med« Jesu usynlige storhed, hans Ånd og sindelag, i denne tidsalder. Der er derfor gjort mange forsøg på at vise verden Hans storhed, så den ikke er til at tage fejl af.

Romerkirken

Det vældigste forsøg herpå er den romerske kirke, der under henvisning til kirkefaderen Augustins bog »Guds stat« vil gøre Jesu herredømme over jorden synligt. Paven er i følge denne opfattelse Jesu stedfortræder, hvem jordens konger bør bøje sig under. Det kan ikke nægtes, at der er noget storladent over denne tanke – ejheller, at den har virket tiltrækkende på mange idealistiske skikkelser i historien – store evner og vældige ofre har tjent denne tanke og gør det stadig.

Nogle af paverne har fået tilnavnet »den store«, f.eks. Gregorius. Han indrangeres dermed iblandt de konger, der har fået samme tilnavn. Han var en stor personlighed, en begavet og nidkær tjener for den tanke, at romerkirken skulle herske her på jorden.

De fleste af jordens konger ønskede imidlertid ikke at underkaste sig pavens herredømme. Eet var i deres øjne, at kirken var underlagt ham, et andet at også rigerne skulle være det. Deraf de utallige stridigheder imellem romerkirken og de jordiske herskere.

Men at romerkirken har og stadig udøver betydelig magt og storhed her på jorden kan ikke bestrides. Der har i århundreder været et kancelli, ledet af en kardinal, til varetagelse af pavens udenrigspolitiske interesser, hvis inderste hensigt altid var: mere magt til romerkirken.

Dens storhed, som altså skulle være et udtryk for Kristi storhed, er synlig overalt i den vestlige verden, først og fremmest i de pragtfulde katedraler, domkirker og

klostre, som vi møder i vort eget land. Jeg går undertiden ind i domkirken i Odense og betages altid under de mægtige hvælvinger – hvilken arkitektonisk renhed og højhed! Når små enfoldige mennesker ude fra deres landsby i middelalderen kom ind i denne kirke, er de blevet ganske overvældede og stumme af betagelse.

Den evangelisk-lutherske kirke fulgte efter i samme spor – den sidste vældige kirkebygning er rejst i min tid: Grundtvigskirken, der også betager mig hver gang, jeg går ind i den.

Intet kan naturligvis sammenlignes med Peterskirken i Rom i væld og pragt – en turistattraktion af dimensioner!

Er al denne storhed et sandt udtryk for Jesu storhed og magt?

Før dette spørgsmål besvares, må vi tænke på, at grækerne byggede herlige templer for deres guder – Pantheon i Athen er et strålende eksempel herpå. Hedningerne har altid rejst mægtige templer.

Og muhammedanerne har bygget moskeer, der i pragt og skønhed overgår kristenhedens katedraler.

Da Watchman Nee kom ind i Westminster Cathedral i London, udbrød Han: »Sådanne afgudshuse har vi også i Kina!« Han ville slet ikke provokere, men da han så alle de nationale mindesmærker, erobrede faner, o.s.v., troede han virkelig ikke, at det var et hus, hvori Guds børn kom sammen for at tilbede Herren.

Er Roskilde Domkirke med alle kongegravene og de skønne malerier af Christian den Fjerde – med dronning Margrethe den Førstes sarkofag foran alterringen – med de mange epitafier – er den en afdeling af Nationalmusæet, eller er den et hus, der vidner om den korsfæstede og opstandne Frelser?

Alle disse kirker er store og pragtfulde – men det er en storhed og pragt af denne verden – en vel ment, men alligevel mis-

forstået repræsentation af Ham, hvis storhed ikke kan forstås af noget menneske uden Guds Ånds oplysning derom – Hans storhed kan ikke gøres visuel, end ikke af den genialeste kunstner.

Alt, hvad der er stort i denne verden, er Herren en vederstyggelighed. Det gælder også romerkirkens storhed – er det skøgens storhed – hun kaldes jo for den store skøge (Åbenb. 17)!?

Herren kommer!

Der kommer et øjeblik i tidens løb, da vor korsfæstede og opstandne Herre åbenbarer sig synligt for alverden i kraft og megen herlighed. Da træder Han frem i sin hellige storhed, som vi ikke er i stand til at forestille os. Den er beskrevet billedligt i Johs. Åbenb. kap. 1 – thi en direkte »fotografering« af den lader sig ikke gøre – Han er også i sin synlige storhed den absolutte, kvalitative modsætning til al jordisk storhed. Peterskirken og alle andre pragtbygninger af sten vil være faldet sammen ved det vældige jordskælv forud for hans komme.

Det bliver ikke en turistattraktion. Frygt og bæven griber enhver. Alles knæ i Himmel og på jord og under jorden bekynder straks til Guds ære: Jesus er Herre! Alles øjne ser Ham, thi hans herliggjorte opstandelseslegeme er ikke bundet til tid og rum – det ses af enhver – men nu kan vi ikke forestille os det »bedre« end i det billede af Ham, vi får i Johs. Åbenb. kap. 1.

Vil vi gøre os rede til at møde Ham, som en brud møder sin Brudgom, da må vi smykke os med Hans sindelag, hans usynlige storhed her i tiden. Vi må på hans indbydelse komme til Ham dag efter dag og af Ham lære at blive sagtomme og ydmyge af hjertet – en lektie, der ikke læres på en skoledag i hans »skole« – men snarere læres dag for dag – år for år – ind-

til Han kommer!

Hos ham lærer vi at give afkald på jordisk storhed og magt. Han lærer os at gøre det med overbevisning og glæde.

Han lærer os også, at Hans sag ikke fremmes gennem storhed og pragt, men snarere gennem svaghed og tab, thi der udfolder Hans kraft sig.

Det er ikke en ubetinget let lektie. Jeg føler det i hvert fald ikke let at elske, som Han elsker – endog sine fjender. Men sali-

ge er de sagtmødige, der gør det. De skal arve jorden. De var ikke store i verdens øjne, men de var det i Guds, thi de havde del i Jesu sindelag, hans usynlige storhed her i tiden.

Lektien læres bedst på knæ med Kristus for hjertets øje – Kristus korsfæstet for mig.

Han kom – derfor fejrer vi jul! Han kommer – derfor bereder vi os dertil – og Han står os bi!

Kan du tænke dig noget større end at sidde ved Jesu side på Hans trone og have del i Hans evige kongemagt?

Hvad er verdens ære i sammenligning hermed?

Vort livs storhed er skjult med Kristus i Gud. Men når Kristus, vort liv, åbenbares, da skal også vi åbenbares med Ham i herlighed!